

"Wel moest ik toen het kerkgebouw snel verlaten "

Bovendien zijn al die eerder genoemde natuurverschijnselen ook nog allemaal gratis te be-
wonderen in full colour breed beeld. Zo zei mij laatst nog een prediker van het Woord Op
Zondag dat de wolkenlucht God's TV scherm is en als de Heire Heire TV had gewild dat ie dat
dan zelf wel ingebouwd had in de mensen hun borstkas en toen moest ik toch zo ontzettend
hartelijk lachen. Wel moest ik toen het kerkgebouw snel verlaten en zag al twee griffermeerde
broeders in zwarte pakken op rijzen en dreigend mijn kant uitkijken met ogen waarin de
vlammen van de hel brandden. Dat duo was bij elkaar toch een 240 kilo zwaar. Een stel ex-
criminelen. Over couleur locale gesproken! Het kan niet op. Die wonderb're schepping; vraag
maar aan kletskaus Hans doktorandus van S. en de verkeerd uitgekakte haarbal de
kitschschilder Hank Duvelsjas, die tegenwoordig steeds meer aan grootheidswaan schijnt te
lijden en zichzelf vergelijkt met Mondriaan en Karel Appel tegelijk.

Hoe verzint een mens het alegader bij elkaar. Karel van het Reve vergeet in zijn opsomming
de mens als kroon van de schepping , maar misschien valt dat te verklaren uit een door zijn
kommunistiese verleden gekleurde mensvisie. Wat niet weet, wat niet deert en de appel valt
nooit ver van de perenboom. De mens als inwisselbaar wegwerp artikel. De mens als metafoor
voor de computer. Nou, dan weten we wel hoe laat het is. Net zo laat als gisteren om de zelfde
tijd. Gelijk heb ik toch zoals altijd; het merendeel der mensheid is slechts oninteressante
stoffering van het landschap, verloren moeite, hooguit maatschappelijk drijf – annex wrakhout
en het gaat met het eeuwig door klotsen der getijden voortdurend mee zoals de golven aan het
naaktstrand ten zuiden van de blauwe homo tent te Zandvoort. Mensen? Varkens zijn het,
varkens blijven het. Zakken klotsend vel vol water, pis, etter en lijkensap, bij elkaar gebonden
bij de navel. Niets om over naar huis te schrijven! Het ergste nog vind ik die navels die naar
buiten stulpen zodat de navelkaas geen enkele kans krijgt om vegetatie aan te wakkeren. Als
ik God was gaf ik voor het hele zootje nog geen dubbeltje!

Karel van het Reve bleef tot aan zijn dood een verstokte God loochenaar. Jammer, maar
helaas! Dat soort gaat allemaal gelijk door naar de hel. De nu al lang overleden Amsterdamse
schilderes Dora van der Veen (zuster van de gefussilleerde verzetsstrijder Gerrit van der Veen)
die ik aanvankelijk een warm hart toe droeg in de sixties en seventies toen ik haar nog niet
door had, vond overigens tijdens een gesprek met haar op Arti et Amicitiae aan het Rokin 112
te Amsterdam in de winter van 1975 de mens helemaal niet de kroon van de schepping en dat
is andere koffie dan thee. Ik ben het nog altijd eens met de beminnelijke ex-ouderling Klaas H.,
freelance junkie bestrijder in evangelies deeltijdverband en uitgeboerde veeboer in ruste te
Elerveen met twee stevige jatten als gietijzeren koekenpannen, die bevestigend antwoordde op
mijn mening dat je beter met koeien dan met mensen te maken kunt hebben, want op elke liter
die je eigen handig met je gretige tepelvaardige vingertjes uit een uier trekt-een kunst an sich,
laten we wel wezen- zit een forse subsidie vanuit Brussel. Mag ik effe vangen? Probeer dat
lukratieve ezeltje-schijt-geld truukje maar eens bij je gepiercde naaste van de vrouwelijke
kunne, die je wellicht in het geheim begeert des ochtends om tien uur in de kerk bank als de
bleke, aan bloedarmoede lijdende dominee-zenuwlijder Meindertsma te Heeren veen tijdens
de obligate, oeverloze zondagspreek op BLO nivo in de Vrije Baptisten gemeente weer eens
flink aan het door melken en emmeren is en voor de zoveelste keer in herhalingen of platitudes
vervalt. Je schiet er allemaal nog geen dubbeltje mee op om daar de verloren tijd door te
brengen. Een verstandig mens gaat net als Berend Botje schouder ophalend weg en keert
nooit weer om, want hoe wil onze Fred van der Wal zich op stellen? Hij wil als mensch achter

de kunstenaar niet meer zijn dan zand dat door de vingers heen glipt en verlangt van de ander niets meer dan te zijn als de verbleekte zwijgende muur bloemen van het behang!De kleur aannemen van de gebroken wit gestuukte muur is alles wat ik wil in fijngristelijke gezelschappen en niets minder!

(wordt vervolgd)

© december 2020, fredvanderwal, BasicPublishing.nl